

Deze les gaat over de “vermenigvuldiging van christenen en gemeenten”. Wij zullen ontdekken dat de bijbel een principe van geestelijke vermenigvuldiging kent. En wij gaan uit de bijbel onze lessen trekken over de vermenigvuldiging van christelijke gemeenten, nieuwe gelovigen (bekeerlingen), volwassen gelovigen (discipelen) en christenwerkers (arbeiders).

A. HET BIJBELSE PRINCIPE VAN GEESTELIJKE VERMENIGVULDIGING.

1. De bediening van Jezus Christus was een vermenigvuldigende bediening.

a. Hoe Jezus Christus begon met discipelen te maken.

Om nieuwe gelovigen te vermenigvuldigen, moet je nieuwe mensen voor Christus winnen.

Om volwassen gelovigen te vermenigvuldigen, moet je nieuwe gelovigen tot discipelen van Jezus Christus maken.

Jezus Christus trad voor het eerst openbaar op rond december van het jaar 26. Hij bereikte de mensen of *door hen te betrekken bij zijn eigen leven* of *door bij hun leven betrokken te raken*.

i) Jezus won mensen door het evangelie (Gods goede nieuws) aan mensen te verkondigen en hen uit te dagen berouw te hebben of zich te bekeren en te geloven, “Het koninkrijk van God is nabij gekomen. Bekeert u en geloof het evangelie” (Marcus 1:14-15).

ii) Jezus betrok de mensen bij zijn eigen leven door hen uit te nodigen “te komen en zijn leven te zien” en hem “te volgen” in zijn dienst. En dan brachten zij de dag met hem door (Johannes 1:37-44).

iii) Maar Jezus was ook betrokken bij het gewone dagelijkse leven van mensen! Enkele voorbeelden. Hij ging naar een bruiloftsfeest (Johannes 2:1-2) en naar de Joodse feesten in Jeruzalem (Johannes 2:13). Hij nam deel aan de gewone samenkomsten in de synagoge (Lucas 4:15-16) en aan hun groepsdiscussies (Lucas 2:46-47). Hij kwam bij mensen thuis en at met hen mee (Lucas 5:29-30). Hij sprak met de gewone mensen in de straat en met mensen die bezig waren met hun dagelijkse werk, zoals vissers of belastingambtenaren. Zijn volgelingen kwamen vaak naar hem luisteren, maar bleven zelf wel actief in hun dagelijkse werk.

b. Hoe Jezus Christus zijn discipelen opleidde.

Na ongeveer een jaar vroeg Jezus enkele mannen hem te volgen met het doel door hem opgeleid te worden.

i) Nadat hij ervoor gebeden had, koos hij twaalf mannen uit, die hij opleidde als zijn discipelen (Lucas 6:12-13). Hij vroeg hen om “*met hem*” te zijn. Hij leidde hen op door ze heel veel “bij zich” te hebben, zodat zij zijn leven en werk konden zien, *luisteren* naar zijn lessen en antwoorden en konden *meemaken* hoe mensen werden veranderd en geholpen. Deze mannen werden geweldig beïnvloed door bij Jezus te zijn (Marcus 3:13-14)! Deze periode was een “*opleiding*” door middel van *observeren en luisteren*.

ii) Hij zei tegen enkelen van zijn discipelen: “Komt achter mij en ik zal u vissers van mensen maken” (Matteüs 4:19). Hij trainde hen door ze twee aan twee op pad te sturen om het evangelie aan mensen te vertellen en deze mensen in hun nood te helpen. Zo konden zij *oefenen* mensen te winnen onder het toezichtende oog van de Meester. Deze periode was een “*stage lopen*” bij de Meester door middel van *doen en oefenen in de praktijk*. Vanaf die tijd volgden de discipelen hem onafgebroken (Lucas 10:1-16). Tijdens de laatste twee jaar van zijn publieke optreden besteedde Jezus veel tijd in afzondering met zijn discipelen om hen te onderwijzen en op te leiden voor hun toekomstige taak (Johannes 11:54).

c. Waarom Jezus Christus zijn discipelen opleidde.

Na ongeveer 3½ jaar zijn werk op aarde in het openbaar te hebben uitgevoerd, zond Jezus Christus de discipelen uit als werkers of zendelingen in de hele wereld.

i) Kort voordat hij stierf aan het kruis, zei Jezus dat het evangelie van God gebracht moest worden aan alle volken op aarde. Dan pas zou het einde van deze wereld aanbreken (Matteüs 24:14). Jezus leidde zijn discipelen op om zijn taak in deze wereld voort te zetten.

ii) Na 3½ jaar, waarin hij zijn discipelen leerde, opleidde en tot voorbeeld was in prediking, onderwijzen en genezen, stierf Jezus Christus aan het kruis en werd hij weer opgewekt. Na zijn opstanding gaf hij zijn discipelen de “*Grote Opdracht*”. Elk van de vier evangeliën vermeldt de “*Grote Opdracht*” en laat zien dat Jezus zijn opdracht diverse malen en onder verschillende omstandigheden voor zijn discipelen herhaalt (Matteüs 28:18-20; Marcus 16:15; Lucas

24:44-49; Johannes 20:21; Handelingen 1:8). In Matteüs 28:18-20 gebod hij “Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest en leert hen onderhouden al wat ik u bevolen heb. En zie, ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.”

iii) Jezus Christus zond zijn discipelen uit evenals zijn Vader hem had uitgezonden (Johannes 20:21). Maar terwijl hij alleen in een klein gebied in het Midden Oosten werkte, zouden zijn discipelen op alle plaatsen in de wereld werken. Zo zouden zij “*grotere werker*” dan hij doen (Johannes 14:12).

iv) Hij zond hen uit naar “*alle mensengroepen* in alle volken” (Grieks: ta ethne) om te doen wat hij deed, namelijk om mensen te winnen en hen te helpen “*discipelert*” van Christus te worden (Grieks: matheteusate)(Matteüs 28:18-20).

v) Dus dit kleine clubje discipelen zette letterlijk het Romeinse Rijk op zijn kop (Handelingen 17:6-7)!

2. De bediening in het Oude Testament was een vermenigvuldigende bediening.

“Geestelijke vermenigvuldiging” betekent een toename van het aantal mensen, die in God geloven en zijn Woord gehoorzamen.

Hoe vond geestelijke vermenigvuldiging plaats in het Oude Testament?

Geestelijke vermenigvuldiging bestond in het Oude Testament hieruit dat men kennis over God en zijn wil overdroeg *aan de volgende drie generaties!* God droeg zijn volk op zich geestelijk te vermenigvuldigen. In Psalm 78:3-7 staat hoe het volk Israël alles wat hun voorouders hen hadden verteld over God en zijn wil, doorgaf aan de volgende drie generaties. Er staat geschreven: “God stelde een wet in Israël, die hij hun *vaderen* gebod *hun kinderen* te leren, opdat *het volgende geslacht* die zou kennen, ... en dat zij zouden opstaan om ze te vertellen aan *hun kinderen*; opdat zij hun vertrouwen op God zouden stellen, en Gods werken niet vergeten, maar zijn geboden bewaren.”

God gaf de “vaderen” de verantwoordelijkheid om de kennis over God en zijn wonderlijke daden en geboden door te geven aan de volgende drie generaties, te weten “*hun eigen kinderen*”, “*de kinderen van hun kinderen*” en “*de kleinkinderen van hun kinderen*”! Zo kreeg elke generatie in Israël de kans om God en zijn grote daden te leren kennen en hem te gehoorzamen.

Dit principe van geestelijke vermenigvuldiging vinden we ook in Joël 1:2-3. God beveelt *de oudsten en alle inwoners van het land*, “Vertelt daarvan aan uw *kinderen*; laten uw kinderen het aan *hun kinderen* vertellen en hun kinderen weer aan *het volgende geslacht*.” De verantwoordelijkheid en de praktijk van elke generatie in Israël was dat de kennis over God en zijn wil zou worden doorgegeven aan de volgende drie generaties. Dit gebeurde doordat men het in gezinnen doorgaf aan de jongere generatie en door het werk van de profeten in het Oude Testament. De “kinderen” van elke generatie zijn allereerst iemands eigen kinderen (Deuteronomium 6:1-9), maar beperkt zich zeer zeker niet daartoe – het moet doorgegeven worden aan de kinderen van het hele volk. De gelovigen behoren de mensen, jeugd en kinderen van hun eigen generatie “te weiden met een oprecht hart en een kundige hand” (Psalm 78:71-72).

3. De bediening in het Nieuwe Testament was een vermenigvuldigende bediening.

Hoe vond geestelijke vermenigvuldiging plaats in het Nieuwe Testament?

a. Jezus Christus.

Jezus onderwees zijn discipelen (en alle volgende generaties discipelen) over geestelijke vermenigvuldiging (Matteüs 28:18-20)! Jezus gebod zijn eigen discipelen de nieuwe discipelen te leren al zijn geboden te gehoorzamen. *Eén* van deze geboden voor de nieuwe discipelen was "om er op uit te gaan en discipelen te maken" en "deze discipelen te leren alle geboden van Jezus te gehoorzamen, *inclusief deze Grote Opdracht!*" De verantwoordelijkheid van elke generatie discipelen van Jezus was dus om nieuwe discipelen te maken en deze te leren alle geboden en lessen van Jezus Christus te gehoorzamen. Zo zouden nimmer eindigende generaties nieuwe discipelen en arbeiders tot stand komen!

b. Petrus.

Petrus was één van de discipelen van Jezus Christus. Hij bracht op zijn beurt het evangelie en onderwees nieuwe christenen. Vele mensen sloten zich aan bij de christelijke gemeenschap (cf. Handelingen 2:37-41; 2:47; 5:4:4; 5:14). In het begin werkte hij hoofdzakelijk vanuit Jeruzalem, maar later ging hij op reis, stichtte nieuwe gemeenten, bezocht gemeenten en schreef hun brieven. Door het werk van Petrus werd Barnabas een discipel van Jezus Christus (Handelingen 4:13).

c. Barnabas.

Barnabas predikte op zijn beurt weer het evangelie en onderwees nieuwe christenen. Hij reisde naar Antiochië in Syrië en hielp de nieuwe gemeente daar te groeien. Hij haalde Paulus erbij en betrok hem bij zijn werk in Antiochië (Handelingen 11:19-26).

d. Paulus.

Paulus droeg ook het evangelie uit en onderwees de nieuwe christenen. Hij reisde, stichtte nieuwe gemeenten in Klein-Azië en Europa, bezocht gemeenten, leidde nieuwe christenwerkers op, stuurde hen op pad om het evangelie te brengen op veel plaatsen en schreef brieven aan de gemeenten. 1 Tessalonicenzen 1:5-8 beschrijft hoe geestelijke vermenigvuldiging plaatsvond in de stad Tessalonica. Paulus bracht daar, samen met zijn helpers Silas (Silvanus) en Timoteüs, het evangelie. De bevolking van Tessalonica *hoorde* hoe Paulus en de zijnen het evangelie met kracht en overtuiging brachten en *zagen* hoe zij onder hen leefden ter wille van hen. De Tessalonicenzen gingen *net zo leven* en de Here Jezus te *volgen*, ondanks zwaar lijden. Zo werden de Tessalonicenzen op hun beurt weer *een voorbeeld* voor alle gelovigen in hun provincie Macedonië en zelfs in de aangrenzende provincie Achaje! Overal in deze twee provincies brachten zij het evangelie en hun geloof in God werd alom bekend. Timoteüs leerde vooral veel van Paulus (2 Timoteüs 3:10-14).

e. Timoteüs.

Ook Timoteüs bracht het evangelie en onderwees nieuwe christenen. In 2 Timoteüs 2:2 geeft Paulus Timoteüs de opdracht tot geestelijke vermenigvuldiging. Hij zegt: "Vertrouw wat je van mij gehoord hebt onder vele getuigen, toe aan vertrouwde mensen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te onderrichten". De apostel Paulus zegt dat Timoteüs er verantwoordelijk voor is dat de kennis over Jezus Christus en Zijn geboden wordt doorgegeven aan de volgende generatie van trouwe mensen en dat die ook weer diezelfde verantwoordelijkheid hebben voor de volgende generaties!

N.B.: Jezus betrok Petrus bij zijn werk. Petrus' werk beïnvloedde Barnabas. Barnabas haalde Paulus erbij. Paulus gaf zijn invloed weer door aan Timoteüs. Paulus voelde zich verantwoordelijk dat de Grote Opdracht van Jezus Christus zou worden doorgegeven aan de drie volgende geestelijke generaties: aan *Timoteüs*, aan *betrouwbare en bekwame mensen* en aan *anderen!*

f. Wij christenen.

Zo behoren wij christenen vandaag ons verantwoordelijk te voelen dat de Grote Opdracht van Jezus Christus doorgegeven zal worden aan de drie volgende generaties! Wij behoren het door te geven

aan gelovigen, die én *betrouwbaar* zijn, én *bekwaam* zijn om het door te vertellen aan anderen. Wij christenen hebben de verantwoordelijkheid dat de volgende generatie het evangelie horen!

4. De soort mensen dat vermenigvuldigd moet worden.

Welke soort mensen moet vermenigvuldigd worden?

a. Discipelen.

"Discipelert" moeten vermenigvuldigd worden, niet alleen maar gelovige bekeerlingen. Een "discipel" is een actieve volgeling van Jezus Christus, die steeds van Jezus Christus leert en steeds meer de karaktertrekken van een "discipel" van Jezus Christus vertoont. Een "discipel" is een volwassen christen (gelovige), die het onderwijs van Jezus Christus kent en Zijn geboden gehoorzaamt.

b. Betrouwbare en bekwame gelovigen.

Discipelen moeten "*betrouwbaar of getrouw*" zijn en "*bekwaam om anderen te onderwijzen*" (2 Timoteüs 2:2).

c. Eigen gezin en familieleden.

Discipelen komen als eerste *vanuit de eigen familie* (Psalm 78:3-7).

d. Eigen volk.

Discipelen komen ook uit *iemands eigen provincie en zelfs de aangrenzende provincies* (1 Tessalonicenzen 1:5-8).

e. Andere volken.

Discipelen zullen uiteindelijk komen uit *elke mensengroep in alle volken* van de wereld (Matteüs 24:14; 28:19; Handelingen 1:8; Openbaring 5:9).

B. DE VERMENIGVULDIGING VAN CHRISTENEN.

"Geestelijke vermenigvuldiging" betekent de toename van het aantal christenen overal ter wereld. In Matteüs 9:35-38 zegt Jezus dat de oogst wel groot is, maar dat er weinig arbeiders zijn!

Wat moet volgens Jezus Christus vermenigvuldigd worden? Volgens hem moet het aantal *arbeiders* in de oogst vermenigvuldigd worden. Hoe moeten die vermenigvuldigd worden?

Volgens Matteüs 9 moet het aantal arbeiders *toenemen door gebed*. En volgens Matteüs 10 moet het aantal arbeiders *toenemen door opleiding en uitzending van discipelen in de wereld!*

1. Vermenigvuldiging van nieuwe christenen door evangelisatie.

Hoe worden nieuwe gelovigen (bekeerlingen of nieuwe christenen) vermenigvuldigd?

a. Evangelisatie is zaaien en maaien.

Het aantal nieuwe gelovigen (bekeerlingen) wordt vermenigvuldigd door evangelisatie. Jezus Christus leert dat er verschillende soorten werkers zijn op het terrein van evangelisatie. Hij zegt: "De een zaait en de ander maait". Soms is evangelisatie zaaien en een andere keer maaien (Johannes 4:35-38).

b. Soms zijn christenen 'zaaiers'.

In Johannes 4:35-38 waren de "zaaiers" natuurlijk Jezus en de Samaritaanse vrouw. Jezus had de ziel van de Samaritaanse vrouw voor zich gewonnen. Zij won op haar beurt de zielen van haar stadgenoten. Intussen sprak Jezus met zijn discipelen en zei: "Zeggen jullie niet: nog vier maanden en dan komt de oogst?" De oogst vond in die omgeving meestal plaats in de maand april, dus sprak Jezus in december met de Samaritaanse vrouw. In december was het gewas op het veld nog niet rijp om te oogsten. Maar de "*geestelijke oogst*" van mensen *vraagt niet om seizoenen!* In deze situatie verliep er nauwelijks enige tijd tussen het "zaaien" van het zaad van het evangelie en de "oogst" van het gewas voor het eeuwige leven! Jezus zag hoe de drommen Samaritanen over het veld naar de bron gesnelde kwamen en Hij zei: "Ik zeg u, slaat uw ogen op en beschouwt de velden, dat zij wit zijn om te oogsten!"

c. Soms zijn christenen 'maaiers':

"De maaiers" waren de discipelen. Jezus legde duidelijk uit dat hij zijn discipelen uitzond om deze mensen te oogsten voor zijn koninkrijk. In Johannes 4:38 zegt Jezus: "Ik heb u uitgezonden om datgene te maaien wat u geen arbeid heeft gekost; anderen hebben gearbeid en gij hebt de vrucht van hun arbeid geplukt." Zowel Jezus als de Samaritaanse vrouw hadden onder de Samaritanen gewerkt. Jezus indirect via de Samaritaanse vrouw en zij op haar beurt direct onder haar stadgenoten. Nu stuurde de Here Jezus Christus zijn discipelen om de oogst voor het eeuwige leven binnen te halen.

d. Maar er is altijd wel ergens een oogst.

In geestelijke zaken is het algemene patroon dat "de een maait wat de ander heeft gezaaid". In Johannes 4:37 zegt Jezus: "want hier is de spreuk waarachtig: de een zaait, de ander maait." Elke werker in Gods koninkrijk is zowel een 'maaiër' als een 'zaaiër'. Hij maait wat door anderen gezaaid is. Of hij strooit het zaad dat leidt tot een oogst, die door anderen wordt binnengehaald. Daarom is er in Gods almachtige plan altijd wel ergens een oogst om binnen te halen! Soms "zaaien" christelijke werkers voornamelijk; zij verspreiden het evangelie op alle mogelijke manieren. Maar soms zijn er christenwerkers die meer "oogsten"; zij helpen mensen om Christus in hun hart en leven te ontvangen. In Gods almachtige plan maakt het niet uit of iemand zaait of maait, er zal altijd een oogst zijn! En Gods werkers kunnen zich er altijd over verheugen dat hun werk voor de Here *nooit voor niets is geweest* (1 Korintiërs 15:58)! Gods Woord komt *nooit leeg bij hem terug*, maar zal tot stand brengen wat hij wenst en het doel bereiken dat hem voor ogen stond (Jesaja 55:11)!

2. Vermenigvuldiging van christelijke discipelen door discipelen te maken.

Hoe worden discipelen of volwassen christenen vermenigvuldigd?

a. Discipelen maken.

Het aantal christelijke discipelen wordt vermenigvuldigd door discipelen te maken. Pasbekeerde gelovigen groeien uit tot volwassen christenen (discipelen) als zij leren om de lessen en geboden van Jezus Christus te *gehoorzamen*. *Kennis* over Jezus Christus, zijn onderwijs en geboden is nog niet hetzelfde als *gehoorzaamheid* aan Christus, zijn onderwijs en geboden (Matteüs 28:19-20)!

b. Verder bouwen op het gelegde fundament.

De apostel Paulus leert dat er verschillende soorten werkers zijn binnen Gods koninkrijk: God wijst sommigen aan om het zaad te strooien of te planten, dus om te evangeliseren. Anderen vraagt hij om de groeiende planten water te geven, dus te zorgen voor de pasbekeerden, hen te onderwijzen en tot discipelen van Jezus Christus te maken. Maar bij alle verschillende taken is het God die de taken toewijst en alleen hij geeft de groei aan elk werk (1 Korintiërs 3:5-11)! *Hij geeft het nieuwe leven* door mensen opnieuw geboren te laten worden. *Hij geeft de groei* in hun geestelijk leven door de inwoning van zijn heilige Geest. *Hij wijst de taken toe* aan elke christenwerker. Hoewel zij allemaal Gods medewerkers zijn, hebben zij niet allemaal dezelfde taak gekregen. Sommigen moeten het fundament van "Christus" leggen: evangeliseren, zaaien en maaien. Anderen moeten weer voortbouwen op dit fundament: discipelen maken door de gelovigen bij te staan in hun groei naar volwassenheid in Christus. Zij helpen nieuwe christenen om een blijvende persoonlijke relatie met Jezus Christus in stand te houden, om meer kennis te verkrijgen over de leerstellingen van het christelijke geloof en meer en meer op Christus te gaan lijken in karakter en gedrag (Efeziërs 4:11-16).

3. Vermenigvuldiging van christenwerkers door toerusting.

Hoe worden christenwerkers vermenigvuldigd?

Het aantal christenwerkers wordt vermenigvuldigd door christenen toe te rusten voor de dienst. Paulus leert dat Jezus Christus aan bepaalde christenwerkers speciale geestelijke gaven schonk om alle andere christenen toe te rusten voor hun taak of dienst (Efeziërs 4:11-12)! Het is hun opdracht om sommige christenen

toe te rusten tot evangelisatie, anderen tot discipelmakers en weer anderen om meerdere werkers toe te rusten. In elke gemeente horen veel verschillende taken en diensten te zijn: behalve het hierboven vermelde moeten er ook mensen zijn die kinderen onderwijzen, de jeugd voor Christus winnen, de armen, zieken en verdrukten bijstaan, de papierwinkel voor de gemeente verzorgen, het kerkgebouw schoonhouden, mensen helpen om de bijbel te lezen, bijbelstudiekringen, gebedsdiensten en zangdiensten te leiden, etc. Het belangrijkste hierbij is dat al deze mensen die toerusten verantwoording dragen om ervoor te zorgen dat alle gelovigen die zij onder hun hoede hebben, begeleid worden tot volwassenheid en toegerust om dienstverlenend op te treden in de eigen gemeente of op een andere plaats.

C. DE VERMENIGVULDIGING VAN CHRISTEN GEMEENSCHAPPEN (GEMEENTEN).

"Geestelijke vermenigvuldiging" betekent ook de toename van het aantal gemeenten of huisgemeenten overal ter wereld. Hoe ontstaan die nieuwe gemeenten?

1. God neemt het initiatief om plaatselijke gemeenten te vestigen.

De heilige Geest kan bepaalde mensen in de plaatselijke gemeente roepen voor een speciale taak in zijn koninkrijk net zoals hij Paulus en Barnabas riep. De heilige Geest kan ook de plaatselijke gemeente opdragen deze mensen voor dat werk apart te zetten. In Handelingen 13:1-4 roept de heilige Geest Paulus en Barnabas op er opuit te gaan en het evangelie in andere steden en provincies te brengen.

2. De christenwerkers maken discipelen (Handelingen 13:5,13-52; 14:1-22).

Paulus en Barnabas verkondigden Gods Woord waar mensen er ook maar naar wilden luisteren. Zij verkondigden het evangelie in Joodse synagogen (Handelingen 13:5; 17:10-12), aan mensen die hen uitnodigden (Handelingen 13:7) en bij een religieuze bijeenkomst aan een rivier (Handelingen 16:13). Zij verkondigden het evangelie ook in een gevangenis (Handelingen 16:25) en tot de leden van een huishouding (Grieks: "oikos") (Handelingen 16:32; 18:7-8). Zij spraken over het evangelie in kleine gespreksgroepen rondom de bijbel (Handelingen 17:1-4), tijdens gesprekken met mensen op een markt (Handelingen 17:17) en in een vergaderzaal voor twee jaar lang (Handelingen 19:9-10).

Zij spraken over Jezus Christus en zijn dood en opstanding (Handelingen 13:27-37). Zij verkondigden dat door Jezus Christus vergeving van de zonden mogelijk was. Zij verkondigden dat mensen door het geloof in Jezus Christus gerechtvaardigd werden – iets wat niet door het houden van de wet kon gebeuren (Handelingen 13:38-39). Wanneer zij vervolgd werden, vluchtten zij naar andere steden en brachten het Goede Nieuws daar (Handelingen 14:19-20). Zij riepen de mensen op om zich van hun zinloze afgoderij af te keren tot de levende God (Handelingen 14:15). En zij zochten de gelovige weer op om hen te versterken, want nieuwe gelovigen hebben veel bemoediging, steun en onderricht nodig. Zo ontstond een groot aantal discipelen in verschillende steden (Handelingen 14:21-22).

3. De christenwerkers wijzen oudsten aan in elke plaatselijke gemeente.

Paulus en Barnabas waren christenwerkers of "zendelingen". Zij brachten de eerste mensen door de verkondiging van het evangelie tot geloof en maakte hen tot discipelen van Jezus Christus. Zo ontstonden "plaatselijke gemeenten", d.w.z., een gemeenschap van gelovigen, die regelmatig in een huis bijeen kwamen. In elke plaatselijke gemeente stelden Paulus en Barnabas de eerste oudsten aan. Zij gaven deze nieuwe oudsten door gebed over aan de zorg van de Here Jezus Christus (Handelingen 14:23). Vanaf dat moment droegen de oudsten de verantwoording voor de leiding over de gemeente. De taken van "oudsten" worden duidelijk door het Nieuwe Testament geleerd. De oudsten zijn de *hoeders of herders (pastoren) van de mensen* in de gemeente, de *beheerders van de activiteiten en eigendommen* van de gemeente en de *leraren van*

het Woord van God. Hun leiderschap moet niet worden gekenmerkt door autoritair optreden maar door *dienstbaarheid* (Matteüs 20:25-28; Handelingen 20:17-35; 1 Petrus 5:1-4)! Vanaf dat moment waren de oudsten rechtstreeks verantwoording en rekenschap verschuldigd aan de Here Jezus Christus, die overal ter wereld het Hoofd van de Gemeente is (cf. Efeziërs 1:21-23; Hebreëen 13:17).

4. De christenwerkers blijven invloed hebben op de nieuwe gemeenten.

Paulus bleef zelf regelmatig deze gemeenten bezoeken of stuurde medewerkers er naartoe om de mensen te bemoedigen en te dienen; ook schreef hij brieven aan de gemeenten (1 Korintiërs 4:14-16). Deze brieven staan ook in onze huidige bijbel. Toch wilde Paulus die gemeenten niet controleren of organiseren. Dat was niet langer zijn verantwoordelijkheid, maar die van de plaatselijke oudsten. De "raad van oudsten" (Grieks: "presbyterium", NBG: "gezamenlijke oudsten") (1 Timoteüs 4:14) waren verantwoordelijk om goede leiding te geven en het Woord te prediken of te onderrichten (1 Timoteüs 5:17).

5. De christenwerkers brengen verslag uit van hun werk.

Toen Paulus en Barnabas hun werk hadden voltooid, gingen zij terug naar hun eigen plaatselijke gemeente. Daar brachten zij verslag uit van alles wat God door hen had gedaan. Als je goed oplet, lees je dat zij niet eenvoudigweg rapporteerden wat zij hadden gedaan, maar wat *God* door zijn genade en kracht door hen tot stand had gebracht. Alle eer voor hun werk brachten zij alleen aan God (Handelingen 14:27)!

D. DE KERN VAN DE BEDIENING VAN DISCIPELEN MAKEN.

1. De bediening van het discipelen maken vermenigvuldigt het aantal christenwerkers.

Een "discipel" is een volwassen christen. Een "arbeider of christenwerker" is iemand die nieuwe gelovigen helpt om discipelen te worden. De kern van de bediening van discipelen maken is discipelen te maken die zelf ook weer discipelen gaan maken! Het gaat zowel om het maken van discipelen als van arbeiders (christenwerkers)! Het vermenigvuldigt het aantal discipelen en het aantal arbeiders (werkers).

Waarom is vermenigvuldiging zo belangrijk? In Matteüs 9:36-38 staat: "Toen Jezus de scharen zag, werd hij met ontferming over hen bewogen, daar zij voortgejaagd en afgemat waren, als schapen die geen herder hebben. Toen zeide hij tot zijn discipelen: De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig. Bidt daarom de Heer van de oogst, dat hij arbeiders uitzende in zijn oogst." Vermenigvuldiging is belangrijk omdat de taak nog zo groot is!

2. Een bediening van discipelen maken wordt een beweging.

Een bediening die zowel nieuwe discipelen als nieuwe arbeiders (werkers) maakt, wordt een beweging! Deze beweging zal zich verspreiden over families, vriendschappen en gemeenten heen, naar de werkplaatsen, naar andere gemeenten, naar andere groepen mensen, naar andere steden en provincies en zelfs naar andere landen! Jezus gebod: "Gaat heen en maakt al de volken tot mijn discipelen". Er moeten dus meer discipelen en meer makers van discipelen komen! De taak is wel erg groot, maar de macht van Jezus Christus is onbepert! Hem is immers alle macht gegeven in hemel en op aarde om deze opdracht te vervullen! Jezus Christus roept zijn wereldwijde Gemeente op zich geestelijk te vermenigvuldigen in alle landen ter wereld en onder alle mensengroepen in elk volk. En door de genade en kracht van Jezus Christus zal dat ook gebeuren!

De bijbel belooft niet dat deze taak eenvoudig zal zijn. Velen hebben sinds Jezus' tijd in de strijd geleden onder vervolgingen en zelfs martelaarschap. Maar ondanks alles ligt de uiteindelijke overwinning vast!